

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Συνεργάτης στο σενάριο: Στρατής Καρράς

Χάραμα.

Χιονισμένο τοπίο κάπου στο Βορρά.

Από το βάθος έρχονται κυνηγοί. Είναι ακροβολισμένοι, αλλά όχι μακριά ο ένας από τον άλλον. Μπροστά, ένας χωριάτης κρατάει δεμένα μια δεκαριά σκυλιά, που μυρίζουν τον αέρα ανυπόμονα τεντώνοντας τα λουριά.

Πλησιάζουν.

Έχουν φτάσει πια αρκετά κοντά, όταν μια φωνή ακούγεται με αντίλαλο από πέρα.

—Έεεε!...

Σταματούν ξαφνιασμένοι. Τα σκυλιά, ερεθισμένα από τη φωνή, αρχίζουν να γαβγίζουν έτοιμα να ορμήσουν.

Ένας άντρας ανεβαίνει τρέχοντας από δεξιά. Ξαναφωνάζει:

—Έεεε!...

Κρατάει όπλο, όπως και οι άλλοι. Έχει λαχανιάσει.

Η παράταξη σπάει και οι κυνηγοί προχωρούν προς το μέρος του. Ο χωριάτης με τα σκυλιά μένει στη θέση

του προσπαθώντας απεγνωσμένα να τα συγκρατήσει. Ο άνθρωπος φτάνει κοντά στους κυνηγούς. Αρχίζει να μιλάει με φωνή κομματιασμένη από το λαχάνιασμα και σιγανή. Δεν ακούμε τι λέει, αλλά μπορούμε να ξεχωρίσουμε το φόβο που τον έχει κυριεύσει. Μιλώντας δείχνει σ' ένα συγκεκριμένο σημείο του χιονισμένου τοπίου.

Σπεύδουν όλοι προς τα εκεί. Προχωρούν γρήγορα, με μια ένταση που μεγαλώνει συνέχεια.

Οι αρβύλες τους βυθίζονται άτσαλα στο φρέσκο χιόνι.

Ο άνθρωπος που προηγείται σταματάει ξαφνικά. Το ίδιο κι οι άλλοι.

Μπροστά τους, πάνω στο χιόνι, ένας άντρας κείται ανάσκελα νεκρός.

Είναι ντυμένος με τη στολή του Δημοκρατικού Στρατού της εποχής του εμφυλίου, έχει γένια και σταυρωτά φουσεκλίκια. Στο δεξί του χέρι, πεσμένο ανοιχτά στο πλάι, κρατάει ακόμα ένα αυτόματο.

Οι κυνηγοί μαζεύονται γύρω. Κάποιος σκύβει πάνω του. Στο στήθος του αντάρτη μια τεράστια κόκκινη πληγή.

Αυτός που είχε σκύψει πάνω του, ένας ψαρός πενηνταπεντάρης με σκληρό πρόσωπο, ξανασηκώνεται

ψιθυρίζοντας.

—Αυτή η ιστορία έχει τελειώσει από το '49. Στο διάλογο! Δεν καταλαβαίνω!

Στα πρόσωπα γύρω απλώνεται φόβος. Ο πενηνταπεντάρης κάνει μερικά βήματα. Κοιτάει πέρα μακριά, σα να προσπαθεί να μαντέψει από πού ήρθε ο νεκρός. Ο παγωμένος αέρας κατεβαίνει τους χιονισμένους λόφους.

Οι άλλοι κοιτάζονται αμίλητοι...